

Не се изминали двѣ години и хитриятъ Юстиниянъ II, като съзнавалъ опасността отъ страна на българитѣ, нарушилъ мира, излѣзълъ (въ 708 г.) съ флота при Анхиало и разположилъ войската си на близкото равнище. Българитѣ се укрѣпили здраво въ планината и като причакали удобно врѣме, когато византийската конница се безгрижно прѣснала да събира фуражъ, нападнали ненадѣйно, избили и взели въ плѣнъ голѣмо множество и заграбили голѣма плячка. Императорътъ едвамъ успѣлъ да се скрие въ крѣпостта съ остатъцитѣ отъ войската си. Тамъ той самъ прѣрѣзалъ житѣ на коня си и заповѣдалъ на другитѣ да направятъ сжщото. Слѣдъ това си строшилъ оржжието въ градската стѣна, отказалъ се да воюва отсега нататъкъ съ българитѣ, нощемъ тайно се качилъ на корабитѣ си и позорно се завърналъ въ столицата. Тогавъ той подобрилъ отново отношенията си съ българитѣ, та, когато подиръ три години поискали отново да го свалятъ отъ прѣстола, Тервелъ му изпратилъ 3000 души на помощъ.

Юстиниянъ II билъ обезглавенъ, а въ Византия се започнали нови борби за прѣстола и въ продължение на нѣколко години се промѣнили трима императори. Тервелъ се възползувалъ тутакси отъ това разбъркано положение. Той нахлулъ въ Тракия и неочаквано достигналъ до Босфора, дѣто войницитѣ му извършили страшно клане надъ мирното мѣстно население, взели много плѣнници, голѣма плячка и, като не срѣщнали никакво съпротивление, достигнали до Златнитѣ врата, а на връщане ограбили много мѣста въ Тракия. Това ограбване се повтаряло, додѣто императоръ Теодосий III не се съгласилъ да склучи въ 716 г. миръ, при слѣднитѣ доста унижителни за Византия условия:

1. Границата на българското царство да се прѣмѣсти по-на югъ, до голѣмитѣ Манастирски върхове, надъ които и до сега се виждатъ слѣдитѣ на стария български пограниченъ окопъ, нареченъ „Еркесия“, който започва отъ блатата при Бургазъ.

2. Византия да дава ежегодно копринени дрехи и червени кожи на стойностъ 30 литри злато.